

Arrest

nr. 138 650 van 16 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. CAVADINI loco advocaat F. GELEYN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, J. B., verklaart van Tibetaanse afkomst te zijn en over de Chinese nationaliteit te beschikken. U werd geboren op 22 juli 1983 in het dorp Bepa in Rawu town in het district Pashu in de provincie Chamdo in de Volksrepubliek China (VRC), waar u steeds met uw familie woonde tot aan uw vertrek uit Tibet (China). U bent nooit naar school geweest in Tibet. Uw familie waren nomaden en boeren en u hielp mee met de zorg voor de dieren. Eind 2004 - begin 2005 hebt u Tibet (China) verlaten. U had problemen gekregen met Chinese controleurs, die ook uw oom hadden gearresteerd. Toen uw oom in 2003 terugkeerde naar Tibet na een lang verblijf in India, verspreidde hij vele teksten over de vrijheid van Tibet onder de mensen. Dit werd niet in dank afgenomen door de Chinezen en uw oom werd gearresteerd en voor 10 jaar in de Thupti gevangenis opgesloten. In die periode kwamen er

ook controleurs naar uw dorp. In het Shudu klooster stelden ze vast dat de monnik T., uw neef, een foto van de Dalai Lama had opgehangen. Hij werd door hen ernstig geslagen. U kwam tussenbeide en vroeg hen te stoppen, waarop ook u geslagen werd en naar de gevangenis gebracht werd. U werd 3 dagen vastgehouden in een donkere kamer en er werden u enkele vragen gesteld. Na 3 dagen werd u vrijgelaten met de hulp van enkele kennissen die uw vader had bij de overheid. U vertrok samen met uw neef T. naar Lhasa en bleef daar tot in eind 2004. In de winter van 2004-2005 vertrok u dan via Nepal naar India, de reis duurde ongeveer één maand en 10 dagen. Jullie reisden van Lhasa naar Shigatse en dan verder door naar Sharkunla. Omdat er zoveel sneeuw lag onderweg waren jullie genoodzaakt een vliegtuigje te nemen tot in Kathmandu. In Nepal liet u zich registreren bij Nelen Khang, waar u ongeveer een maand verbleef. U reisde dan verder met de bus naar India, waar u aankwam in het voorjaar van 2005 en waar u zich ook liet registreren bij het Reception Center in Dharamsala. U gaf bij de aanmaak van uw documenten in Nepal en in India een andere geboortedatum op, namelijk 9 januari 1986, omdat u in Nepal of India naar school wilde gaan en anders zou u te oud zijn geweest om u daarvoor nog te kunnen inschrijven. Op al de identiteitsdocumenten die u voorlegt van Nepal en India staat bijgevolg een andere geboortedatum vermeld dan op de documenten die u voorlegt van Tibet (China). U woonde in het totaal ongeveer 8-9 jaar in India. Van 2005 tot 2010 woonde u in het Sera Jey klooster in Bylakuppe nabij Mysore in de Zuid Indiase staat Karnataka. U studeerde er Boeddhisme, maar u had problemen met het onthouden van de religieuze teksten. U besloot uw leven als monnik stop te zetten en u wilde terugkeren naar Tibet aangezien uw moeder was overleden in 2008. U probeerde in Delhi een visum te krijgen en om die reden was u vaak afwezig en miste u lessen in het klooster waardoor u soms straf kreeg. U was intussen ook vaak in Dharamsala voor teachings van de Dalai Lama en u besloot niet meer terug te keren naar het klooster in Zuid India. Van 2010 tot aan uw vertrek uit India in 2013 verbleef u dan in Delhi en in Dharamsala. U huurde een huis in Amdo village nabij McLeod Ganj. U ging er één maand naar school, gesponsord door de organisatie Lha. Daarna reisde u regelmatig over en weer naar Delhi waar u op Chapel market kleren kocht die u dan verkocht op straat in Dharamsala. In Delhi verbleef u steeds in Majnu Ka Tilla, waar u een kleine kamer huurde. U volgde bijkomend in Dharamsala ook een cursus koken en massage om uw kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. In 2011 huwde u in Dharamsala met uw huidige echtgenote Lobsang Tsomo. Zij verblijft en studeert op dit moment nog in Dharamsala. Na het klooster te hebben verlaten in 2010 probeerde u terug te keren naar Tibet (China), maar dit lukte niet. Uw visumaanvraag werd geweigerd op de Chinese ambassade. Uw verwanten zeiden u dat als u in India zou blijven dat u dan uw leven zou verspillen. Daarom probeerde u een visum te verkrijgen voor Europa en van zodra u het verkreeg bent u naar hier gekomen. U wilde India verlaten omdat Tibetanen in India niet als vluchtelingen aanzien worden en er geen rechten hebben. U had het bijvoorbeeld soms moeilijk om in uw RC (Registration Certificate for Tibetans in India), die werd uitgevaardigd in Zuid India, een stempel te kunnen krijgen om met de trein naar het Noorden te kunnen reizen voor een tijdje. Hierdoor moest u soms uw treinticket annuleren, waardoor u geen koopwaar kon aankopen en financiële moeilijkheden had. U vroeg uw familie soms om geld te sturen vanuit Tibet, maar zij zeiden u dat ze dit niet konden blijven doen en dat u zelfstandig diende te leren leven. U denkt bovendien dat het vanuit België met een paspoort gemakkelijker zal zijn om te kunnen terugkeren naar Tibet om daar uw familie te bezoeken. Op basis van uw RC en uw Groene Boekje liet u een IC (Identity Certificate) aanmaken in India. U betaalde in het totaal 1 200 000 roepies aan een smokkelaar om u naar België te brengen. 500 000 roepies werden u opgestuurd door uw familie in Tibet, de rest leende u van het klooster en van een landgenoot. U verliet India in december 2013 en reisde met uw eigen Yellow Book (IC), met daarin een visum dat de smokkelaar voor u regelde, naar Bangkok. Daar aangekomen werd uw IC afgenomen door de smokkelaar. U bleef ongeveer 2 maanden in Thailand, u diende er te wachten tot het visum voor Europa in orde was. U verbleef er samen met 10 andere mensen in een grote kamer in een hotel. Vanuit Thailand reisde u dan verder met een valse Thaise paspoort naar Europa, dit paspoort bevatte uw foto maar een Chinese naam. U vloog samen met 4-5 andere mensen tot in Italië en dan verder naar Zwitserland, daar aangekomen werden het paspoort en de vliegtickets afgenomen door de smokkelaar. Vanuit Zwitserland nam u zelf de trein naar België. U kwam in België aan op 26 december 2013 en u vroeg asiel aan in België op 2 januari 2014.

Bij een huidige terugkeer naar Tibet (China) denkt u dat het gevaarlijk zal zijn voor u, u hebt er geen rechten op school en geen recht om te praten. U denkt dat ze u bij terugkeer zouden vermoorden omdat uw oom in de gevangenis gezeten heeft, omdat uw neef zich bezig hield met politieke activiteiten en ook omdat u zelf enkele dagen werd vastgehouden in de gevangenis.

Bij een terugkeer naar India denkt u eveneens dat het gevaarlijk zal zijn voor u want u hebt geen RC en geen IC meer en u hebt betaald om naar het buitenland te komen. Uw IC heeft u aan de smokkelaar gegeven en uw RC moest u afgeven aan de Indiase overheid bij vertrek uit India en u vreest nu dat uw RC niet meer geldig is. U denkt dat ze u misschien naar de gevangenis zouden brengen.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een kopie van de houku (householdregister) van uw familie in Tibet (China), een kopie van uw registratiedocument bij het Reception Center in Kathmandu in Nepal, uw registratiedocument van het Reception Center in Dharamsala in India, een attest van uw verblijf in het Sera Jey klooster in Zuid India, uw Groene Boekje, een attest van de organisatie Gu-Chu-Sum, een attest van het Tibetan Youth Congress over uw deelname aan de Independence March in april 2008 en enkele foto's van uw deelname aan deze protestmars.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling, noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (een kopie van de houku (householdregister) van uw familie in China, uw Groene Boekje, een kopie van uw registratiedocument in het Reception Center van Kathmandu in Nepal en uw registratiedocument van het Reception Center in Dharamsala in India, een attest van het klooster Sera Jey in Zuid India en een attest van het Tibetan Youth Congress) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: J. B.utuk (alias Lobsang Yeshi als religieuze naam gebruikt in India), geboren op 22 juli 1983 te Bepa dorp, Rawu town, Pashu district, Chamdo provincie in de Volksrepubliek China. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen. U bevestigt hieromtrent ook zelf dat u bij uw aankomst in Nepal een andere geboortedatum heeft opgegeven, dat u eigenlijk wat ouder bent, maar dat u uw leeftijd enkele jaren verlaagd hebt om nog naar school te kunnen gaan in India (CGVS, p. 3). In uw Groene Boekje staat nog een andere geboortedatum vermeld, hier zou naar uw verklaring een fout zijn gemaakt bij de inschrijving (CGVS, p. 9).

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS, p. 3-5 en p. 6-8) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens eind 2004 – begin 2005 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van een duidelijke politieke mening en politieke activiteiten van enkele van uw nauwe familieleden zelf ook in aanraking bent gekomen met de Chinese autoriteiten (CGVS, p. 6-7). Dit in combinatie met het feit dat u jarenlang verbleven en gestudeerd hebt in een klooster in India en het feit dat u deelgenomen hebt aan protestacties voor een vrij Tibet in India, bevestigt dat u een gegronde vrees voor vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

Na uw vlucht uit (Tibet) de Volksrepubliek China in 2004-2005, verbleef u gedurende 8-9 jaar, tot december 2013, in India. U woonde en studeerde eerst 5 jaar in het Sera Jey klooster in Bylakuppe in Zuid India. Vervolgens vertrok u naar Noord India waar u gedurende 3 jaar afwisselend in Amdo village nabij Dharamsala en in Majnu Ka Tilla in Delhi woonde. U kocht en verkocht kleren op straat en u volgde ook een bijkomende cursus koken en massage.

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan uw administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India

actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke RC (CGVS p. 8).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelt het CGVS het volgende vast.

U stelt in India na 5 jaar het Sera Jey klooster te hebben verlaten om in eerste instantie terug te keren naar Tibet. Dit lukte echter niet en uw verwanten zouden u dan gezegd hebben dat u uw leven zou verspillen als u in India zou blijven, daarom hebt u geprobeerd een visum te verkrijgen en bent u naar België gekomen (CGVS, p. 10). Wanneer u gevraagd wordt wat dan de directe en concrete aanleiding was voor uw vertrek uit India in december 2013, dan stelt u dat u vertrok want dat u het visum voor Bangkok had gekregen (CGVS, p. 10). Als u de vraag dan nog een keer herhaald wordt, waarom u precies op dat moment besloten heeft om te vertrekken, aangezien u toch als sinds 2010 weg was uit het klooster, dan verklaart u dat er eigenlijk geen specifieke directe reden was maar dat u op dat moment gewoon het visum voor Bangkok verkreeg en dat u besloot om dan meteen te vertrekken (CGVS, p. 10). Er wordt u vervolgens doorgevraagd wat u dan concreet bedoelt met het 'verspillen van uw leven in India'. U stelt daarop dat Tibetanen in India geen vluchtelingen zijn en dat jullie daar geen rechten hebben. U voegt toe dat het leven voor u moeilijk was in India, dat het moeilijk was voor u om financieel zelfstandig te zijn en dat het bovendien gemakkelijker zou zijn voor u om vanuit België met een paspoort terug te keren naar Tibet (CGVS, p. 10). Als u dan gevraagd wordt wat u concreet bedoelt met de verklaring dat u geen rechten hebt in India, dan stelt u dat als u een gezin wil stichten in India dat u dan de verantwoordelijkheid moet kunnen nemen, dat u dan een gebouw moet kunnen kopen of zaken moet kunnen doen en dat u daar dan een toelating voor nodig had om te reizen, die u niet altijd kreeg. U was ook soms bang als u zaken ging doen want op een keer heeft een jongeman 2 rugzakken met kleren van u gestolen (CGVS, p. 10-11). Even verder verklaart u dan echter wel dat de Indiase politie u heeft geholpen om uw zaken terug te krijgen (CGVS, p. 11). In verband met het feit dat u aanhaalt dat u geen gebouw of huis zou kunnen kopen in India verwijst het CGVS naar de objectieve informatie, toegevoegd aan uw administratief dossier, waaruit duidelijk blijkt dat zeer veel Tibetanen in India wel degelijk een eigendom (huis, hotel, restaurant) in hun bezit hebben. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u hier enige concrete poging toe ondernomen heeft en dat u dan enige stappen heeft ondernomen om te zien wat uw concrete mogelijkheden waren en wie of wat u hier dan in konden bij staan. Verder wordt u dan doorgevraagd over deze toelating om te reizen waarvan u verklaarde dat u ze moeilijk kon verkrijgen. U stelt dat u uw RC heeft aangevraagd in Zuid India en dat het daardoor soms moeilijk was voor u want dat u dan een stempel diende aan te vragen als u naar het Noorden wilde reizen en dat u die stempel soms niet op tijd verkreeg en dan diende u uw treinticket te annuleren. U diende naar een bepaald bureau te gaan om uw RC te verlengen en die stempels te verkrijgen en daar stonden steeds zeer veel mensen in de rij en dat duurde dus heel lang. U hebt op die manier 2-3 keer uw treinticket moeten annuleren (CGVS, p. 8). Als u dan gevraagd wordt of u die juiste stempels om te reizen dan wel kon verkrijgen als u ze op tijd, en dus vroeger dan wat u gewoonlijk deed, ging aanvragen, dan stelt u dat u wel ging als er niet te veel mensen in de rij stonden en dat u die stempels dan wel heeft kunnen verkrijgen (CGVS, p. 11). Hierbij kan dan ook kort opgemerkt worden dat u inderdaad misschien lang in de rij moest staan wachten om de juiste stempels te verkrijgen maar dat als u ruim op tijd zou gaan om ze aan te vragen dat er dan eigenlijk geen probleem zou zijn om ze te verkrijgen en dat u dan wel gewoon naar Noord India kon reizen zonder uw treintickets te annuleren. U voegt dan toe dat jullie niet veel rechten hebben in India met de RC, dat u er bijvoorbeeld niet mee naar Nepal kon reizen, alleen naar Delhi of Noord India (CGVS, p. 11). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat u dat concreet geprobeerd of ondervonden heeft en dat u dan ook enige stappen heeft ondernomen om te zien wie of wat u hierbij kon bijstaan.

Samenvattend kan over deze problemen die u hier aanhaalt en uw verklaring dat Tibetanen geen rechten zouden hebben in India kort worden opgemerkt dat deze zaken die u aanhaalt geen vervolging vormen in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bovendien kan worden opgemerkt dat Tibetaanse vluchtelingen en hun nakomelingen in India, volgens de objectieve informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, wel degelijk over heel wat rechten beschikken. Dit blijkt ook uit het feit dat u in India een verblijfsstatuut had, geformaliseerd in een RC die jaarlijks werd verlengd (CGVS, p. 8). U kon in het klooster waar u verbleef ook onderwijs volgen (CGVS, p. 7-8). Bovendien kan bij dit alles ook nog worden opgemerkt dat u op geen enkel moment een poging heeft gedaan om de Central Tibetan Administration (CTA) of enige andere Tibetaanse organisatie te contacteren voor hulp, steun of advies bij deze problemen die u aanhaalt te hebben gehad in India. U stelt de hulp van de Tibetaanse overheid niet te hebben gevraagd want zij zouden zeggen dat jullie vriendelijk moeten zijn voor de Indiërs omdat jullie in hun land wonen en hun water drinken (CGVS, p. 11). Dergelijk verklaring lijkt echter een loutere veronderstelling van uw kant aangezien u stelt zelfs nooit een poging te hebben gedaan beroep te doen op de CTA voor de problemen die u had (CGVS, p. 11). Bovendien blijkt uit de

objectieve informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier dat de CTA Tibetanen in India wel degelijk bijstaat bij dergelijke problemen.

Vervolgens haalt u dan ook nog aan dat u soms problemen had bij de verlenging van uw RC in India. U kon geen attest meer krijgen van het klooster na daar te zijn weggegaan en ook niet van een school en dat gaf problemen bij de verlenging van uw RC na 2011 (CGVS, p. 11). Als u dan gevraagd wordt hierover wat meer uit te weiden, dan blijkt dat u inderdaad wat extra moeite diende te doen om een attest te verkrijgen en dat het niet meteen lukte bij het klooster en bij de organisatie Lha, maar dat u uiteindelijk wel een attest verkreeg via een kleine organisatie verbonden aan het klooster en dat u daarmee uw RC kon verlengen (CGVS, p. 11). Daarna heeft u uw RC dan nog verder kunnen verlengen tegen betaling en met de hulp van uw broer in Bangalore, die de nodige connecties had (CGVS, p. 12). Bij deze verklaringen kan kort worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat actueel alle Tibetanen die in India verblijven zonder problemen een RC kunnen bekomen en ook jaarlijks kunnen verlengen en indien zich hierbij al enige problemen zouden voordoen kunnen Tibetanen hiervoor beroep doen op de steun en hulp van de CTA. Bij dit alles kan ook nog de opmerking gemaakt worden dat u tijdens uw eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) helemaal niets verteld heeft over deze problemen in India waarvan u nu stelt dat ze aan de basis van uw vertrek naar Europa zouden liggen, namelijk de moeilijkheden met het verlengen van uw RC en de moeilijkheden met het verkrijgen van een stempel in uw RC om te reizen binnen India. U stelt daarop dat u het toen gewoon kort heeft gezegd, dat u problemen had met die stempel, dat u niet zo heel veel heeft gezegd (CGVS, p. 12). U heeft hier bij DVZ echter helemaal niets over vermeld. Wanneer u bij DVZ gevraagd werd waarom u niet verder kon verblijven in India, stelde u dat toen u het klooster verliet dat u dan vernam dat u geen asiel kon aanvragen in India en dat u dan besloot te vertrekken want u kon ook niet terugkeren naar Tibet (zie vragenlijst CGVS ingevuld bij DVZ, p. 2 nr. 5 in uw administratief dossier). U kan hierop alleen maar zeggen dat u werd gezegd bij DVZ heel kort te zijn, u denkt dat ze u misschien niet zo goed hebben verstaan en dat ze het daarom niet hebben geschreven (CGVS, p. 12). Uw verklaringen bij DVZ werden u na afloop van het interview echter voorgelezen en u heeft deze bevestigd.

Tenslotte wordt u dan de vraag gesteld wat u vreest bij een huidige terugkeer naar India. U stelt daarbij dat u denkt dat het gevaarlijk zou zijn voor u in India en dat ze u daar misschien naar de gevangenis zouden brengen omdat u niet meer over de juiste documenten beschikt, uw IC werd afgenomen door de smokkelaar en uw RC diende u bij vertrek af te geven aan de Indiase autoriteiten (CGVS, p. 12). Hierbij kan kort opgemerkt worden dat u zelf na uw aankomst in België niet naar de Indiase ambassade bent gegaan om het verlies van deze identiteitsdocumenten te melden en zo uw status bij hen duidelijk te stellen (CGVS, p. 9). Voorts blijkt uit verdere argumentatie dat er geen geloof wordt gehecht aan uw verklaring dat u niet meer in het bezit zou zijn van uw originele IC waarmee u uit India vertrok.

Uit voorgaande argumentatie blijkt dat u geen elementen aanhaalde waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedepoteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan uw administratieve dossier is gevoegd, dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel "Yellow Book" genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to Return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen NORI-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India, dat u in het bezit was van een dergelijke IC en dat u ermee naar België vertrok en reisde tot in Bangkok (CGVS p. 8-9 en p. 12-13). U verklaart zelf uw originele IC te hebben aangemaakt in India op basis van de gegevens in uw RC en in uw Green Book (CGVS, p. 8-9), wat erop wijst dat dit dus wel degelijk een geldige en legale IC is. U zou met uw IC dan tot Bangkok zijn gereisd en daar zou de smokkelaar uw originele IC hebben afgenomen (CGVS, p. 9 en p. 12-13). U kreeg vervolgens een Thaise paspoort van de smokkelaar waarmee u verder naar België reisde, dit valse paspoort zou u dan bij uw aankomst in Europa (in Zwitserland) meteen zijn afgenomen door de smokkelaar (CGVS, p. 13). Dergelijke stereotiepe

verklaringen kunnen echter geenszins overtuigen. U legt immers incoherente verklaringen af over de reisweg die u volgde naar België. Tijdens uw interview bij DVZ verklaarde u te zijn aangekomen in Bangkok in december 2013 en daar dan diezelfde maand ook weer te zijn vertrokken richting Europa (zie vragenlijst DVZ, p. 11 nr. 33 in uw administratief dossier). Wanneer u echter tijdens het interview op het CGVS gevraagd wordt hoelang u juist in Thailand verbleef, dan verklaart u dat u ongeveer 2 maanden in Bangkok was en dat u er, samen met andere mensen in een hotel, diende te wachten tot uw visum voor Europa klaar was (CGVS, p. 13). Wanneer u met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd wordt, kan u alleen maar zeggen dat u denkt dat u 2 maanden in Bangkok verbleef, maar dat u niet wist welke dag het toen precies was (CGVS, p. 13). Dit kan echter niet als afdoende verklaring gelden voor dergelijke markante incoherentie in uw verklaringen. Uw geloofwaardigheid over de reisweg die u volgde naar België wordt hierdoor sterk ondermijnd. U kan ook geen enkel document voorleggen ter staving van deze reisweg die u aflegde naar Europa, noch uw IC, noch de valse paspoort waarmee u zou gereisd hebben of enige andere documenten op naam van de valse identiteit die u zou gebruikt hebben, noch de vliegtickets, bagagelabels en treintickets (CGVS, p. 14). De Chinese man die jullie vergezelde naar Europa zou alles hebben afgenomen, hij zou u gezegd hebben dat u problemen zou krijgen als u deze documenten zou bijhouden (CGVS, p. 14). Zoals reeds gesteld kunnen dergelijke vage en stereotiepe verklaringen niet overtuigen. Ook over de smokkelaar zelf kan u alleen maar zeggen dat u hem heeft gevonden via een vriend, meer concrete info over hem geeft u niet (CGVS, p. 12). Verder merkt het CGVS op dat het bijzonder ongeloofwaardig overkomt dat u zulk een belangrijk identiteitsdocument als uw IC zomaar aan de smokkelaar zou afgeven. Het gaat hier immers om uw persoonlijk document en u deed blijkbaar ook geen enkele inspanning om uw originele IC terug te vragen aan de smokkelaar of om er een kopie van te maken. Het enige wat u hieromtrent kan zeggen is dat u nooit een kopie heeft gemaakt van uw IC en dat de smokkelaar uw IC afnam en zei dat u dat niet meer nodig had, u heeft hem hierover geen verdere vragen gesteld (CGVS, p. 9). Dergelijke verklaringen komen vreemd en weinig aannemelijk over aangezien het hier toch gaat om een belangrijk document om uw identiteit te staven. Uw IC is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat niet alleen meer vertelt over uw identiteit maar ook over uw afkomst en uw status in India. Verder is het ook zeer bevreemdend dat u na uw aankomst in België niet de moeite hebt genomen om de Indiase ambassade te contacteren, teneinde het verlies van uw originele IC te melden (CGVS, p. 9). Verder vertelt u vanuit Bangkok naar Italië gevlogen te zijn en dan via Zwitserland met de trein naar België te zijn gereisd, maar u heeft noch in Italië noch in Zwitserland een asielaanvraag ingediend (CGVS, p. 13). Van een asielzoeker die beroep doet op internationale bescherming, kan toch redelijkerwijze verwacht wordt dat hij dit doet in het eerste veilige land waar hij aankomt. De vaststelling dat u dit niet deed, beaamt alleen nog maar het vermoeden dat u India niet verlaten heeft omwille van redenen zoals die zijn voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op al deze weinig overtuigende verklaringen aangaande de reisweg die u verklaart te hebben genomen naar België en de documenten die u hiervoor zou gebruikt hebben, ontstaat het vermoeden dat u wel degelijk nog in het bezit bent van uw IC en dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen, te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India, waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de door u neergelegde documenten, merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. het householdregister (houku) van uw familie in China (Tibet) bevestigt uw Chinese nationaliteit en het feit dat u in China bent geboren. Dit wordt niet betwist door het CGVS. Uw originele Groene Boekje bevestigt het feit dat u Tibetaan bent, wat het CGVS eveneens niet wil betwisten. De kopie van uw registratiedocument van het Reception Center in Kathmandu (Nepal) en uw registratiedocument van het Reception Center in Dharamsala (India) bevestigen uw vlucht uit Tibet en uw aankomst in India. Het attest van het Sera Jey Klooster bevestigt uw verblijf in dit klooster in India gedurende 5 jaar en het attest van de organisatie Tibetan Youth Congress en de foto's die u voorlegt bevestigen uw deelname aan de vredesmars voor een vrij Tibet op 9 april 2008. Dit alles wordt evenmin betwist door het CGVS. Tot slot kan in verband met het attest dat u voorlegt van de organisatie Gu-Chu-Sum het volgende worden opgemerkt. Teneinde de authenticiteit van dit document te kunnen nagaan werd contact opgenomen met de huidige vice voorzitter van deze organisatie Gu-Chu-Sum. Uit haar verklaring (die kan worden teruggevonden in een specifiek opgesteld Case document dat werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat u geen lid bent van de organisatie Gu-Chu-Sum, dat de opmaak van de brief die u voorlegt niet meer in gebruik is sinds december 2013, hoewel uit de vertaling van dit document blijkt dat het werd opgesteld op 21 januari 2014 (zie vertaling attest toegevoegd aan uw administratief dossier), en dat tot slot de handtekening van

de secretaris-generaal van de organisatie op dit document dat u voorlegt duidelijk vervalst is. Uit deze vaststellingen kan dus duidelijk geconcludeerd worden dat er zeer sterk dient getwijfeld te worden aan de authenticiteit van dit document en daarbij aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de Vluchtelingenstatus, noch de Subsidiaire Beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Uit de toelichting bij het verzoekschrift leidt de Raad af dat verzoeker schendingen aanvoert van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, evenals van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 21 stukken.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Betreffende de toepassing van het ‘eerste land van asiel’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste acht jaren voor zijn vertrek naar Europa verbleef, India, als ‘eerste land van asiel’ in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een ‘eerste land van asiel’ is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.2.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Op het gehoor bij de commissaris-generaal verklaarde verzoeker door de Indiase overheid in het bezit gesteld geweest te zijn van een verblijfsdocument (RC) evenals van een reisdocument (IC). Verzoeker verklaarde met dit IC het land te zijn uit gereisd, waarna hij het document in Bangkok aan een 'smokkelaar' zou hebben afgegeven en daarop verder gereisd zou hebben met een vals Thais paspoort (gehoorverslag, p. 8-9). Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoeker wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker wijst weliswaar naar een rapport van een Zwitserse NGO waarin wordt gesteld dat "*een Tibetaanse vluchteling die India verlaat zonder IC of NORI zijn recht verliest om in India te verblijven*" (stuk B. 5), doch deze stelling is *in casu* niet van toepassing, gezien uit verzoekers verklaringen gebleken is dat hij India verlaten heeft met gebruik van zijn IC. Waar verzoeker tot slot stelt dat de commissaris-generaal "geen garantie heeft gevraagd" aan India om verzoeker de mogelijkheid te geven naar India terug te keren, merkt de Raad op dat uit voormelde informatie duidelijk blijkt dat Tibetanen een recht op terugkeer hebben, gesteld dat zij de nodige administratieve stappen daartoe ondernemen bij de Indiase diplomatieke post van het land waar zij op dat ogenblik verblijven teneinde de nodige documenten daartoe te verkrijgen, zijnde een duplicaat van het IC en een terugkeervisum (*ibid.*, p. 19). Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de objectieve informatie van de commissaris-generaal op gebrekkige of foutieve feitenvinding is gestoeld, noch slaagt hij erin om zelf met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering niet langer in het bezit te zijn van zijn IC, merkt de Raad op dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.2.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat de bescherming die India aan de Tibetanen biedt, niet voldoet aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, van artikel 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG en van de adviezen van het UNHCR daaromtrent (stukken B. 14 en 15). Verzoeker merkt dienaangaande op dat *i)* India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en Tibetanen er derhalve niet kunnen genieten van de bescherming die dat verdrag met zich meebrengt, *ii)* Tibetanen er geen doeltreffende doch slechts een preciaire bescherming genieten, *iii)* de bescherming slechts tijdelijk is en niet duurzaam, *iv)* Tibetanen afgezonderd leven in kolonies zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in het land, en tenslotte *v)* geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties.

Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan

worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoeker in het bezit is van een geldig RC, door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Waar verzoeker wijst op *“bronnen die melding maken van deportaties van Tibetanen naar China”* en daartoe verwijst naar stuk B. 5 gevoegd bij zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat geen van de vermelde gevallen slaan op een effectief uitgevoerde repatriëring van een Tibetaan met geldig RC.

Wat betreft verzoekers stelling dat de bescherming van Tibetanen er niet doeltreffend is, doch slechts precair, stelt de Raad vast dat de stellingen die verzoeker daaromtrent in zijn verzoekschrift weergeeft geen weerslag vinden in de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat de bescherming die India *de facto* aan de Tibetanen biedt louter het *“dulden”* betreft van die gemeenschap op haar grondgebied, zonder dat er enige wettige garantie bestaat en dat er zelfs een grote kans bestaat dat deze bescherming zal verminderen en uiteindelijk verdwijnen gelet op de betere betrekkingen die India sedert kort met de Chinese Volksrepubliek onderhoudt. Verzoeker verwijst hiertoe naar een stuk dat gewag maakt van onzekerheid hierover bij de Tibetanen door de verbeterde betrekkingen tussen de Volksrepubliek China en India (stuk B. 3). Dienaangaande dient opnieuw te worden gewezen op wat supra reeds werd uiteengezet, meer bepaald dat Tibetanen thans genieten van een grondwettelijke waarborg van het non-refoulementprincipe en er bovendien uit de objectieve informatie van de commissaris-generaal blijkt dat de verblijfsrechtelijke positie van de Tibetanen mettertijd verbeterd en meer verankerd wordt aangezien de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. In zoverre verzoeker er in zijn verzoekschrift tenslotte op wijst dat *“de gevolgen van het niet bezitten van een RC zeer ernstig zijn en het risico inhouden van gevangenneming en uitwijzing naar Tibet”*, verwijst de Raad naar hetgeen sub 2.2.2.1. werd uiteengezet, en waarin is gebleken dat verzoeker zijn verblijfsrecht opnieuw kan opnemen indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat te Brussel. Wat betreft het heropnemen van dat verblijfsrecht, merkt de Raad nog op dat op de website van het Indiase *“Bureau of Immigration”* concrete instructies worden gegeven over de administratieve stappen die Tibetanen dienen te ondernemen die terugkeren uit het buitenland en die de termijn voor hernieuwing van hun RC (gedurende hun verblijf in het buitenland) zouden hebben laten verstrijken (*ibid.* p. 11). Waar verzoeker tot slot wijst op een *“permanent gevoel van onzekerheid”*, waarvoor hij verwijst naar stuk B. 10 en B. 1 gevoegd bij zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dat deze stukken gedateerde informatie bevatten (d.d. 2009), die om die reden geen afbreuk kunnen doen aan de actuele informatie toegevoegd aan het administratief dossier (d.d. 26 juni 2014).

In zoverre verzoeker betoogt dat het verblijfsrecht slechts periodiek is en daardoor geen *“recht is voor permanent wettig verblijf”*, merkt de Raad op dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat aan de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen een administratieve verplichting betreft waaraan geen voorwaarden gekoppeld zijn. In de praktijk betreft de verlengingsprocedure een formaliteit die *“gemakkelijk”* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt *“routineus en gesmeerd”*, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, niet langer

aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat ook wie met een SEP kort verblijf (uitgereikt voor pelgrimage of studie) India binnenkwam, na de beëindiging van de studie of de pelgrimstocht zonder enig probleem een 'Long Term Stay RC' verkrijgt, waardoor "*Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*". Bovendien voorzien de Tibetaanse autoriteiten (CTA) in gratis bijstand voor Tibetanen die problemen zouden krijgen bij het verwerven of verlengen van hun RC. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast succesvolle onderhandelingen op een hoger niveau op (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoeker levert afsluitend in zijn verzoekschrift weliswaar kritiek op de manier waarop de commissaris-generaal zijn informatie heeft bekomen, doch slaagt er niet in aan te tonen dat deze op incorrecte feitenvinding is gestoeld, noch om zelf met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde onbeperkt verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stuk 16) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

In zoverre verzoeker betoogt dat het verblijfsrecht van Tibetanen in India slechts geldt voor bepaalde beperkte plaatsen ("*colonies*"), zonder het gewaarborgde recht zich binnen India te kunnen verplaatsen, merkt de Raad vooreerst op dat uit verzoekers relaas is gebleken dat hij tijdens zijn jarenlange verblijf in India frequent tussen het Noorden en het Zuiden van het land heeft gereisd en in de laatste fase van dat verblijf afwisselend in Delhi en Dharamsala woonde. Verzoeker leidt uit stuk 5, bijgevoegd bij zijn verzoekschrift af dat "*de RC (Tibetanen) slechts toelaat te leven in een bepaald deel van India*" en dat "*ze eerst moeten de toelating krijgen van de lokale autoriteiten*", doch uit lezing van het bewuste stuk blijkt dat hierin wordt vermeld dat Tibetanen kunnen rondreizen maar het in sommige gevallen moet laten bevestigen door de lokale autoriteiten. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier geenszins dat het verblijfsrecht van Tibetanen geografisch zou zijn ingeperkt, doch integendeel dat de Indiase overheidsinstructies een meldings- en registratieplicht voorzien voor Tibetanen die binnen India willen verhuizen naar een ander district (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 12). Uit deze informatie blijkt aldus dat Tibetanen met een RC wel degelijk een verblijfsrecht hebben voor het ganse Indiase grondgebied, doch onderworpen zijn aan een louter administratieve registratieplicht in geval van een verhuis naar een ander district.

Wat betreft verzoekers stelling dat Tibetanen in India "*vrezen voor hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluiting en talrijke discriminaties*" (verzoekschrift p. 8), stelt de Raad vast dat de toelichting van deze stelling in het verzoekschrift (p. 15-18), zich louter beperkt tot algemene socio-economische grieven en een beklag over het verschil in rechten die Tibetanen als niet-ingezetenen genieten in vergelijking met Indiase staatsburgers. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie of bijkomende wettelijke voorwaarden voor het verwerven van onroerende goederen die in het verzoekschrift als "discriminaties" worden aangemerkt) maakt immers geen 'vervolgung' uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Geen enkel stuk dat verzoeker bijbrengt vermag tot slot zijn stelling te staven dat Tibetanen in India "*geconfronteerd worden met willekeurige opsluiting*".

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die zonder enige voorwaarde verlengbaar is en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulementbeginsel kan rekenen. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat India de Tibetanen zou

vervolgen, noch dat deze aldaar een reëel risico op ernstige schade lopen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Inzake verzoekers vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel.

Uit de verklaringen die verzoeker bij de commissaris-generaal aflegde, blijkt dat verzoeker zijn eerste land van asiel zou hebben verlaten omdat hij *i)* er 'geen rechten' had, zoals beperkingen op het verwerven van onroerend goed en een vereiste van administratieve toelating om te reizen, *ii)* hij soms problemen had bij de verlenging van zijn RC, *iii)* via het verkrijgen van een Belgisch paspoort terug hoopte de toegang te krijgen tot Tibet, en *iv)* ze hem in India mogelijks naar de gevangenis zouden brengen gezien hij niet meer over de juiste documenten beschikt.

Wat betreft verzoekers motief om opnieuw toegang te verwerven tot Tibet via het verkrijgen van de Belgische nationaliteit, merkt de Raad op dat dit migratiemotief geen verband houdt met één van de criteria voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. De beweerde problemen bij het verlengen van zijn RC, evenals zijn vrees om bij terugkeer naar India in hechtenis genomen worden, staan haaks op de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt dat verzoeker, indien hij daartoe de nodige administratieve verplichtingen vervult, probleemloos opnieuw in het bezit gesteld kan worden van zijn RC en dit jaarlijks kan verlengen (*ibid.*). Wat betreft het gebrek aan 'rechten' waarvan verzoeker gewag maakt, stelt de Raad vast dat de concrete voorbeelden die verzoeker daarvan aanhaalt op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om als 'vervolging', dan wel als 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen te worden. Te dezen werd hoger reeds verduidelijkt dat het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie of bijkomende wettelijke voorwaarden voor het verwerven van onroerende goederen die in het verzoekschrift als "discriminaties" worden aangemerkt) geen 'vervolging' uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker bijkomend dat Tibetanen leven in overbevolkte kolonies in moeilijke leefomstandigheden, zonder het gewaarborgde recht zich te kunnen verplaatsen in dat land. Tibetanen zouden er gebukt gaan onder talrijke beperkingen op hun menselijke rechten en vrees voor hun leven en hun vrijheid, nu zij geconfronteerd worden met willekeurige opsluitingen en talrijke discriminaties. Verzoeker merkt verder op dat *"hun rechten en vrijheden beperkt worden op algemene wijze"*, in het bijzonder het *"recht op vrije meningsuiting, vereniging, verplaatsing, arbeid, onderwijs en eigendom"*. Verzoeker meent tot slot dat de fysieke integriteit en veiligheid van Tibetanen in India worden bedreigd door Indiërs. Verzoeker verwijst voor dit alles naar de stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt. Tot slot merkt verzoeker op dat het cedoca-rapport waarop de commissaris-generaal zijn oordeel baseert tot stand gekomen is op basis van gebrekkig onderzoek en dat *"talrijke beschikbare bronnen op het internet de besluiten van dit rapport tegenspreken"*.

Ten aanzien van deze bijkomende motieven merkt de Raad vooreerst op dat de schrijvende situatie die in het verzoekschrift wordt geschetst geen weerslag vindt in de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd. Het louter verwijzen naar algemene informatie kan op zich geen vrees voor vervolging, noch een risico op ernstige schade in verzoekers hoofde aantonen, nu een dergelijke vrees of risico uit de verklaringen die verzoeker in de loop van zijn asielprocedure heeft afgelegd niet blijkt. Wat betreft verzoekers stelling dat de Tibetanen geen rechten hebben in India, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier voegt daartegen dat *"Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen"* en dat Tibetanen er *"vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)"*, terwijl er *"geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht"* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 26-27-28). Verzoekers beweringen aangaande de precare levensomstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap staan verder haaks op de levensomstandigheden die blijken uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt onder meer dat de Tibetanen in de regio's waar zij zich gevestigd hebben in een betere socio-economische situatie verkeren dan de andere vluchtelingengemeenschappen, er in en rond de *settlements* de controle hebben verworven over de lokale bedrijven en er zelfs Indiërs tewerkstellen. Hierdoor zouden de Tibetanen bij de autochtone Indiërs het imago gekregen hebben

meer kansen te krijgen dan de Indiërs, hetgeen door die laatsten als onrechtvaardig wordt aanvoeld en zelfs aanleiding heeft gegeven tot gewelddadige confrontaties. Het “*economische succes*” van de Tibetaanse gemeenschap zou te wijten zijn aan “*de massale influx van buitenlandse hulp, het teruggestuurde geld van familieleden, het hoge opleidingsniveau van de Tibetaanse gemeenschap en het voor handen zijn van moderne technologie in die gemeenschap*” (‘COI Focus China/India, De Tibetaanse gemeenschap in India, d.d. 26 juni 2014’, p. 22). In deze informatie wordt niet ontkend dat de vijftig jaar oude *settlements* intussen overvol zitten en dat de algemene crisis zich ook voor Tibetanen in India laat gelden waarbij de problemen van werkloosheid en kansarmoede vooral merkbaar is in de *settlements*. Echter benadrukt de informatie dat de *Central Tibetan Administration* momenteel werk maakt van een doorgedreven aanpak om de kansen van de Tibetanen op de arbeidsmarkt te verhogen door een aantal maatregelen te nemen die de socio-economische situatie voor *New Arrivals* en voor werkloze Tibetanen moet verbeteren. Ook het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie) maakt immers geen ‘vervolgning’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zoals hoger sub 2.2.2.2. reeds uiteengezet werd. Voor wat betreft de inperking van de vrije meningsuiting en het recht op vereniging voor Tibetanen die anti-Chinese demonstraties houden kan worden vastgesteld dat verzoeker nooit eerder verklaard heeft aan dergelijke acties te hebben deelgenomen. In zoverre verzoeker verwijst naar bedreiging van de fysieke integriteit merkt de Raad op dat dit evenmin blijkt uit de verklaringen van verzoeker en dat een systematische vervolging van de Tibetaanse gemeenschap door Indiase staatsburgers niet blijkt uit de objectieve informatie van verweerder. Wat betreft discriminatoire gevoelens jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel. Verzoeker toont aan de hand van de weergegeven citaten en de bij het verzoekschrift gevoegde stukkenbundel geenszins aan dat de levensomstandigheden van de Tibetanen in India dermate slecht zijn dat er sprake zou zijn van ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen waarbij de menselijke waardigheid zou worden geschonden. Dit blijkt evenmin uit zijn verklaringen tijdens het gehoor waar hij geenszins heeft aangetoond dat hij dermate gediscrimineerd werd in India of dat zijn persoonlijke levensomstandigheden dermate zouden zijn dat er sprake is van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade. In zoverre verzoeker tot slot de CEDOCA-informatie zelf bekritiseert en zegt dat deze op basis van gebrekkig onderzoek tot stand is gekomen en in strijd lijkt met talloze internetbronnen, kan worden vastgesteld dat dit algemene kritiek betreft en dat verzoeker nalaat te preciseren welke bepalingen niet correct zouden zijn. In de informatie wordt overigens gepreciseerd dat de feitengaring daarvan gebaseerd is op een *Joint Fact Finding Mission* die heeft plaatsgehad in maart 2012 waarbij verschillende personen en organisaties werden geraadpleegd van zowel de Indiase autoriteiten en de Central Tibetan Administration alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en andere personen en dus niet hoofdzakelijk van de Indiase autoriteiten zoals verzoeker meent te moeten stellen in zijn verzoekschrift. Verzoeker slaagt er aldus niet in om aan te tonen dat de algemene situatie voor Tibetanen in India dermate precair is dat zij oploopt tot ‘vervolgning’ of ‘ernstige schade’ in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, en dit noch omwille van de socio-economische omstandigheden van de Tibetaanse gemeenschap, noch omwille van het andere juridische regime waaraan zij als ingezetenen zonder de Indiase nationaliteit zijn onderworpen.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker dan ook niet worden bijgetreden waar hij stelt dat hij vervolging vreest omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep gelet op de veelvuldige discriminaties waar Tibetanen het voorwerp van uitmaken in India. Een vluchteling dient immers zowel een gegronde vrees voor vervolging als de reden van deze vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep te bewijzen. Bij gebrek aan bewijs van een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu* is vastgesteld, is het behoren tot een bepaalde sociale groep geen bewijs van de hoedanigheid van vluchteling; dit dient dan ook niet verder onderzocht te worden.

2.2.4. De talrijke rapporten die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.2.5. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.3. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER